

NATALIE

Bensiinijaam helendas nagu sigaret talvises pimeduses ja kiusatus muutus liiga tugevaks. Natalie keeras maanteelt maha, parklasse. Pärast enam kui kümneaastast pausi oli ta mõni kuu tagasi jälle suitsetama hakanud. Stressi oleks olnud parem maandada trenniga, aga õigete valikute tegemine ei olnud enam tema tugevaim külg.

Kuigi ta polnud veel isegi Linköpingini jõudnud, ja enam kui pool teed oli veel ees, peatus ta juba teist korda. Ta ei kiirustanud eriti kohale jõudmisega. Eelmises peatuses oli tal õnnestunud suitsuisu taltsutada.

Parklas olid ainult mõned autod. Ometi sihtis Natalie kohta punase Toyota kõrval. Käed värisesid ja ta vajas Toyotat selleks, et korralikult parkida. Parkimisjooned olid lume all peidus. Ometi roolis ta teisele autole liiga lähedale ja püüdis seda parandada edasi sõites, samal ajal rooli veelgi rohkem keerates. Silmanähtava ja aju järelduste vaheline seos libises käest.

Natalie oli juhiloa saanud paar päeva pärast kaheksateistkümnendat sünnipäeva, sellest oli nüüd möödas seitseteist aastat. Pärast Stockholmi kolimist polnud ta peaaegu üldse sõitnud. Tema rendiauto pörkas Toyotaga kokku ja naine vajutas pidurit, tõmbas käigukangi tagurpidi asendisse. Ta häälitsetes vaikselt, et mitte kuulda, kuidas autod teineteise vastu kriibivad, kui ta tagurdas, et uuesti teisele autole otsa sõita. Kuradi perse, raisk.

Kui rendiauto seisis enam-vähem sirgelt ja korraliku vahega kõrvalautost, tormas Natalie välja ja ümber auto, püüdes samal ajal mõttest eemale tõrjuda, kuidas õhtulehed sellest rõõmu tunneksid: *Krimiromaanide autor tegi autoga parkimisplatsil avarii*. Viimane hommikusaate diivanivisiit oli toonud sotsiaalmeedias nii palju positiivseid postitusi, et vastukaalu oleks hädasti tarvis.

Tagatuli oli katki ja tagumise ukse juures oli mõlk. Aga siis jõudis mõistus järele. See ei saanud olla tema tehtud, kahjustatud tule all ei vedelenud klaasikilde. Toyota oli avarii teinud, aga varem ja kuskil mujal.

Natalie läks lähemale ja avastas mõlgi kõrval kriimustuse, halli värvi väikeseid täppe punasel pinnal – tõenäoliselt tema autolt. Need olid nii väikesed, et paistsid muu kahju seas vaevu välja ja ta otsustas seda ignoreerida. Tal polnud jõudu vastutust võtta.

Tundus, nagu keegi jälgiks ja Natalie tõstis pilgu. Ainsal inimesel, kes parklas näha oli ja kes oli poolel teel bensiinijaama ukse poole, oli pea kõrvale pööratud. Poleks pidanud nii kaugele parkima. Külm näpistas paljastatud naha iga ruutmillimeetrit. Tal polnud mütsi ega kindaid, ja väljas oli vähemalt kümme kraadi alla nulli. Sulejope oleks olnud parem kui taljesse töödeldud mantel NK-st, millega ta end oli lohutanud pärast rasket kohtumist kirjastajaga. Sulejope alla oleks saanud kampsuni panna.

Natalie surus käed taskusse ja ruttas bensiinijaama ukse poole, valguse ja soojuse poole. Nii kiiresti, kui kokkutallatud libedal lumel julges. Ta möödus kõrvalepööratud peaga mehest, kes kandis topiliseks muutunud dressipükse ja karvase kapuutsiga parkat. Mees tankis roostes BMW-d, kõrvalistmel magas naine. Poolavatud suu ja eemaletõukav ila reetsid, et too ei olnud lihtsalt silmi sulgenud. Naine oli pannud padja vastu akent. Vaid mõne sentimeetri kaugusel naise peast täitis tagaistet valge kummut. See nägi ohtlik välja. Kui auto peaks avarii tegema ... Võib-olla peitus siin üks lugu.

Natalie polnud veel alustanudki käsikirjaga, mille oleks juba ammu pidanud ära saatma. Või õigemini oli mitu korda alustanud,

aga iga kord jäänud toppama ja kõik ära kustutanud. Kirjastaja võttis regulaarselt ühendust ja küsis, kuidas edeneb, ja ta vastas alati, et on peaaegu valmis.

Natalie jõudis ukseni ja tõmbas selle lahti, püüdes samal ajal summutada hoogsat ja valju „Jingle Bellsi“. Lõpuks oli soojus tema päralt. Ta seisis hetke, kord käsi rusikasse surudes, kord sõrmi sirutades. Need surisesid, kui veri aeglaselt läbi voolas. Ta vaatas ringi. Enamik asju siin koosnes rasvast ja suhkrust. Ühest nurgast leidis ta sigaretid.

Aga ei, ta ei tohiks. Ta ei tahtnud koju isa juurde minna ja suitsu järele lehata. Ta oli kindel, et Meja suitsetab, aga temast, edukast tütrest, õdedest sellest korralikumast, isa seda ei oodanud. Lapsepõlves oli isa sageli manitsenud, kui ohtlik suitsetamine on. Ka alkoholi kohta, tõi küll, aga need hoiatused ei olnud üheväärsed. Nii isale kui emale oli natuke liiga palju juua meeldinud. Mitte et nad oleksid olnud alkohoolikud või midagi, aga aeg-ajalt oli naps neilt kindlasti arukuse viinud.

Natalie läks šokolaadiriivi juurde, kus neid oli kindlasti sadakond eri sorti. Ta võttis Snickersi, pani selle tagasi ja haaras 200-grammise Marabou pähkli-iirisetahvli. Hoidis seda käes, püüdes otsusele jõuda. Oli tunne, nagu ei suudaks ta enam ühegi asja kohta otsust teha.

„Pane see tagasi.“

Ta tardus ja heitis kiire pilgu üle öla. Käsk ei olnud mõeldud talle, vaid umbes seitsmeaastasele tüdrukule, kes surus vastu rinda kummikarude karpi. Üks esihammas oli puudu. Villane kõrvaklappidega müts oli sügavale laubale tõmmatud ja selle alt ulatus välja tumepruun lakk.

„Ma tahan.“

Sõnad olid vaevu kuuldavad ja karud ei lahkunud tüdruku rinnalt. Läikivas suusakombes naine astus kiirel sammul tüdruku poole, ilmselt ema.

„Ei, ma ütlesin.“

Natalie nägi kogu seda tahtejõudu, millega väikesed sõrmed kommikarbist kinni hoidsid ning ta kadestas seda jõudu ja kindlust. Ema oli nüüd tüdrukuni jõudnud.

„Lõpeta jonnimine!“

Hääl oli muutunud nii valjuks, et teised bensiinijaamas olijad jätsid oma tegevuse sinnapaika. Vahtisid, mõned avalikult, teised varjatult. See polnud seda sorti konflikt, kuhu sekkutaks. Vähemalt veel mitte. Tüdruk vaatas karpi ja raputas pead.

„Kuradi jõnglane, ausalt!“ Ema sülg maandus põrandale, sulalume sisse, mida lumised saapad olid sisse toonud. „Sa teed nii, nagu ma ütlen. Muidu jääd siia.“

Sina. Mitte meie.

Tüdruk nuuksatas, aga hoidis karbist kinni. Ta lihtsalt ei teadnud, kuidas alla anda. Ema rebis karbi ära, viskas selle riulisse tagasi ja vedas tüdrukut ukse poole.

„Jõulude ajal on palju komme.“

Hääl oli rahulikum, kuid selleks oli juba liiga hilja.

Teised bensiinijaamas tegid oma asju edasi, nägid välja kergendunud, et ei pidanud sekkuma. Aga mitte Natalie, kes vaatas ukse poole, mille taha tüdruk oli kadunud. Oleks pidanud last aitama. Oleks pidanud panema ema mõistma, kui vale on ähvardada mahajätmisega.

Natalie oli olnud kolmeaastane, kui ta kord bensiinijaamas ära eksis. See oli üks väheseid lapsepõlvest säilinud mälu katkeid. Vahel mõtles, kas tal on midagi viga, et nii vähe mäletab. Aastad enne kümnendat eluaastat ei võtaks ilmselt rohkem kui veerand tundi, et mälus läbi mängida, katkendlik veerandtund täis vastuolusid ja tühimikke. Aga just see mälestus oli kristallselge.

Oli olnud suvi. Kolmeaastasel Natalie'l oli olnud seljas kleit ja jalgu katsid lõhkikratsitud sääsekublad. Kleit oli uus, roosa, punaste maasikatega. Meja, kes oli just saanud kaheseks, magas turvatoolis ja isa oli jäänud tema juurde. Ema oli tulnud Natalie'ga bensiinijaama, sest tüdrukul oli pissihäda. Äkki oli ema kadunud.

Natalie jooksis ringi ja otsis teda kommiriulite vahelt. Ei mäletanud enam isa ja Mejat autos. Ainus asi, mis tema sisse mahtus, oli teadmine, et ema pole seal. Et ta on üks. Alles siis, kui ta lohutamalt nuttes põrandale varises, põrandale, mis haies nagu ujula, püüdis üks vanem mees teda aidata. Ta suutis siiani esile manada mehe habemeajamisvee lõhna ja mureliku küsimuse: „Mis lahti on, pisike?“ Aga ta ei suutnud öelda mitte ühtki sõna. Mehe selja tagant ilmus välja ema ja küsis üllatunult, miks tütar nutab.

See oli olnud esimene kord, kui ema teda kadudes alt vedas, või vähemalt esimene kord, mida Natalie mäletas. Isegi kui ema arvas, et tütar liialdab. Ema oli koos ühe töötajaga läinud laoruumi midagi tooma. *Ma olin kolmeaastane*, oleks Natalie tahtnud ikka veel karjuda. Oli tõesti tundunud, nagu oleks pere ära sõitnud ja tema maha unustanud. Nagu ei leitaks teda enam kunagi üles.

Natalie vaatas šokolaadi oma peos. Võib-olla peaks ta selle tagasi panema solidaarsuse märgiks tüdrukuga, oma kolmeaastase minaga, kuid ta vahetas selle hoopis Marabou soolase lagritsaga variandi vastu.

„Kas see on kõik?“ küsis tüdruk leti taga rõõmsalt.

Ta oli märksa noorem kui Natalie. Ilmselt polnud veel kahekümnenegi. Kandis kulmuneeti ja mustade juurtega turris juuksed olid blondeeritud. Võib-olla seesama karukomme soovinud tüdruk kümne aasta pärast. Mõte, et tollest tüdrukust saab ehk mässaja, kes julgeb vastu hakata, oli lohutav. Natalie võiks selle loo tüdruku jaoks kirja panna. Reaalsus on tema materjal, millega saab teha, mida tahab. Miks ta siis ei pihta ei hakka?

„Üks kohv ka.“

„Mis suuruses?“

„Väike, keskmine või suur?“ jätkas tüdruk, kui Natalie ei vastanud.

See *ei olnud* keeruline otsus.

„Suur.“

Ta sai valge plastkaanega topsi, et poe teisest otsast masinast kohvi võtta. Kui ta nägi, millele kaas sobib, tahtis ta juba tagasi minna. See oli, kurat, pool liitrit. Vähemalt. Aga tal polnud jõudu kassasse siirduda ja seletada, et see pole see, mida ta „suure“ all mõelnud oli.

Tualetist tuli välja vanem daam, kes naeratas nii, nagu ainult vanad daamid oskavad. Natalie naeratas vastu. Hetkeks oli elu täpselt nii lihtne.

Ta valas kohvi, lisas piima, et tops nii kuum ei oleks. Kohv soojendas mõnusalt käsi, kui ta tagasi auto poole kõndis. Ta vaatas ringi, otsides tüdrukut, aga teda polnud. Võib-olla olid nemad emaga juba ära sõitnud selles kolakat pannud Toyotas, sest ka seda polnud enam.

Natalie vajus rendiauto esiistmele, mis oli juba jahtunud. Ta käivitas mootori ja jõi veel lonksu kohvi. Muidugi oleks ta pidanud ka ise tualetis käima, aga ei tahtnud bensiinijaama tagasi minna ja end kogu oma otsustamatuse hiilguses näidata. Olgu see parem ettekääne, et mõnekümne kilomeetri pärast jälle peatuda. Ta sõi ära pool šokolaadi ja pani ülejäänu kindalaekasse.

Tagasivaatepeeglis märkas ta kogemata iseennast. Rohekaspruunid silmad olid tavaliselt ainus osa tema välimusest, millega ta rahul oli, kuid nüüd paistsid need olevat aukus. Ta mõtles, et see on viimane võimalus ümber mõelda. Pöörata tagasi Stockholmi selle asemel, et Ölandile minna. Aga ei, see polnud muidugi võimalik. Eile oli Meja hüsteeriliselt helistanud ja öelnud, et ema on esmaspäevast saadik kadunud. Neli päeva ilma igasuguse kontaktita oli isegi ema puhul ebatavaliselt pikk aeg, kuid Natalie muretses rohkem selle pärast, et on sunnitud nende olude tõttu õe seltsis aega veetma. Nüüd olid mõlemad teel lapsepõlvekoju. Nad polnud seal koos jõule tähistanud kümme aastat.

2. peatükk

MEJA

Esikus libises mööda mingi vari ja see ei saanud olla isa. Alates puusaoperatsioonist eelmisel talvel ei liikunud isa enam nii kiiresti. Meja viskas nõudelapi maha ja kiirustas järele. Agnes oli juba jõudnud sünnipäevakingiks välja nuiatud pööraselt kallid saapad jalga saada. Tütar napsas kiiresti parka ja avas ukse. Sisse pahvatas külma õhku.

„Stopp,“ ütles Meja. „Kuhu sa lähed?“

Liiga kileda häälega, aga ta ei saanud midagi parata. Tütar teadis täpselt, mis nupule vajutada. Kõik need korrad, kui tüdruk oli sõna lausumata minema pannud. Kõik need korrad, kui Meja oli talle nii telefoni teel kui ka jalgsi järele jooksnud. Tormanud ringi mööda Malmöd kõikvõimalikes kohtades, kus Agnes võiks olla. Ja teistes paikades ka, sest kui ta juba alustas, oli pea võimatu pidama saada.

„Natukeseks välja.“

„Ja mis sa seal pihta hakkad?“

„Hingan,“ vastas Agnes ja pöördus oma pilkava naeratusega tema poole.

Seda, et tütar suitsetab, Meja teadis, sest tolle riided ja juuksed haisesid, kuid ta oli otsustanud selle lahingu pidamata jätta. Oli nii palju teisi võitlusi. Agnes oli viisteist aastat vana ja kogu tema maailm oli sõda. Õpetajatega, kes ei saanud aru. Sõpradega, kes triivisid ükshaaval eemale, sest nad ei suutnud tema purskeid

taluda. Aga kõige rohkem Mejaga. Emaga, selle vahti pidava fašistiga. Mõttetu kujuga, kellel pole oma elu. Mida Mejal seal üldse öelda oligi. Kuigi oli ise suutnud suitsetamise maha jätta.

Agnese ilme ei olnud enam nii pinges. Ilmselt meenus talle põhjus, miks nad siin olid. Meja ema, tüdruku vanaema, oli kadunud.

„Vabandust,“ ütles tütar. „Mul läheb kõige rohkem pool tundi. Ausõna.“

Uks pandi kinni, Meja sulges silmad ja hingas sügavalt. Agnes teeb lihtsalt ühe jalutuskäigu. Nad on nüüd Ölandil ja siin tüdruk eriti palju pahandust teha ei saa. Ümberringi on vaid puud ja mõned naabrid. Teda ennast polnud see küll kunagi takistanud. Meja oli olnud Agnesest kolm aastat noorem, kui nii purju jäi, et talle tuli EMO-s maoloputus teha, kaks aastat noorem, kui ta rolleriga õnnetusse sattus ja oleks teise inimese äärepealt ära tapnud, aasta noorem, kui ta esimest korda autot proovis juhtida. Üks isa kolleeg oli ta kinni pidanud ja isa kohale kutsunud, kes naljatas kolleegiga, aga plahvatas vihast, kui nad koju jõudsid. Ja Meja oli olnud ainult kolm aastat vanem kui Agnes, kui rasedaks jäi.

Meja läks tagasi kööki. Ta vahtis plekke tööpinnal ja siis lappi. Vaja oli tugevamat puhastusainet. Siit pole keegi vist nädalaid lapiga üle käinud. Võib-olla sellepärast, et tööpind oli olnud peidus pottide ja taldrikute hunnikute all, millel kuivasid toidujäänused. Ema ei olnud kunagi armastanud koristada, aga isa oli sellega varem üsna hästi hakkama saanud. Kuidas vanematel viimasel ajal tegelikult läinud oli? Telefonis oli ema päris palju isa üle kurtnud, öelnud, et pensionipõlv on temast teinud vinguva vanamehe.

Sa suudad seda, julgustas Meja end ja läks elutuppa isa juurde. Too vaatas diivanil laskesuusatamist. Riietus oli sama nagu alati: teksad ja ruuduline särk. Võib-olla tavalisest rohkem kortsunud ja ta polnud end paar päeva raseerinud ega juukseid

kamminud. Tumehallid juuksed turritasid. Need olid endiselt paksud, aga seda juuksevaliteeti polnud Meja kahjuks pärinud.

„Kuhu Agnes läks?“ küsis isa, kuigi ta pidi neid kuulnud olema.

Tõenäoliselt tahtis isa teda lihtsalt narrida selle eest, et ta on kehv lapsevanem. Meja teismeliseaegseid probleeme oli ta püüdnud ravida koduaresti, konfiskeeritud mobiiltelefoni, äravõetud taskuraha ja sellega, et lasi Natalie'l tal silma peal hoida. Mitte miski sellest polnud aidanud ja Agnese puhul oli ta kindel ainult selles, et oma lapsega niimoodi käituma ei hakka. Ometi oli ta sellele ohtlikult lähedal. Telefoni ei võtaks ta kunagi ega ka taskuraha. Aga tüli ajal oli ta ähvardanud Agnese luku taha panna ja võtme ära visata. Vähemalt selle ähvarduse pärast oli ta vabandust palunud.

„Välja,“ vastas Meja.

Nahk kriuksus, kui ta tugitooli istus. Ta ei tahtnud liiga lähedale minna. Ta oli siin olnud ainult mõned tunnid ja isa oli juba närvidele käima hakanud.

„Sa oled temaga liiga pehme,“ ütles isa. „Sa pead piire seadma.“

Mejal ei olnud tõesti jõudu seda arutelu nüüd pidada, aga niisama lihtsalt kaasa noogutada ka ei saanud.

„Jah, ma tean, et sa nii arvad. Aga olen otsustanud olla vähem autoritaarne.“

Vastupidiselt eeldatule isa vastu ei vaielnud.

„Kas Natalie'st on midagi kuulda olnud?“ küsis too hoopis.

„Ei, aga kindlasti jõuab ta mingi hetk nüüd kohale.“

„Loodame.“

Isa hääli oli naeruväärselt ootusärev ja Meja ei tahtnud kuulata hunnikut sõnasitta suure õe saavutuste kohta.

„Kas Torbjörn on endiselt siin?“ küsis ta.

Torbjörn oli elanud kollases puumajas paarisaja meetri kaugusel metsa sees juba Meja lapsepõlves. Nii Solveig kui ka Stefan olid nüüdseks küll läinud ja Torbjörn pidi lähenema kaheksakümnele,

aga Meja oletas, et tal polnud kunagi olnud plaanigi ära kolida. Isa oli kuuskümmend seitse ja tegi Torbjörniga koos kõiksugu asju. Igal sügisel käisid nad mandril jahil ja alati oli neil käsil mõni puutööprojekt. Isa mõmises jaatavalt. Ta tähelepanu oli taas laskesuusatamisel.

„Ja Westmanite majas?“

Westmani perekonna maja asus paarsada meetrit edasi ja oli väikeses metsatukas kolmas. Nemad olid aastatuhande vahetuse paiku ära kolinud, aga pärast seda olid omanikud vahetunud sama sageli kui aastaajad.

„Seal elab nüüd üks paar Stockholmist. Nad on sellised hipid.“

„Hipid?“ küsis Meja.

Eelmisel kevadel oli ta läbi teinud meditatsioonikursuse ja käis vahel spordiklubis joogatrennis. Võib-olla sellest piisas, et isa maailmas hipi nimetust pälvida.

„Jah, või boheemlased, puukallistajad, öko-mökod ... Eks see ole üks jams kõik.“

„Kui vanad nad on?“

„Ega kust mina tean. Võib-olla nii kolmekümne ümber.“

Meja mõtles, kas neist võib Agnesele probleeme tekkida. Äkki leidub seal narkootikume. Tütrel eelmine poiss-sõber oli olnud diiler ja Agnes oli kindlasti proovinud, aga Meja ei uskunud, et see oleks tüdrukule külge jäänud, aga ega kindel ei saa muidugi kunagi olla. Kord oli politsei Agnese koju toonud, kui tüdruk tolle diilerist poiss-sõbraga peol käis. Politsei oli peale lennanud. Agnes oli siis olnud kolmeteistkümnene ja politsei oli Mejale loengut pidanud, et ta ei tohiks lasta tütrel väljas käia. Nagu seal oleks midagi valida. Agnes oli talle öelnud, et läheb sõbrannaga kinno ja jääb siis tolle juurde ööseks. Meja oli isegi rääkinud ühe naisega, kes oli teeselnud, et on sõbranna ema.

Meja suunas pilgu televiisorile, üks lask tabas musta ringi keskel paar millimeetrit kõrvale, aga ta ei suutnud keskenduda. Ta ei teadnud enam, mida Agneseaga peale hakata. Jaanuaris on

neil kirjas uus kohtumine sotsiaaltöötajaga, aga ta ei uskunud, et sealt midagi tarka tuleb. Ja nüüd veel ema kõige selle otsa. Meja võttis hoogu, et esitada küsimus, millega oli seni venitanud.

„Mida politsei ütleb?“ küsis ta.

„Ei midagi.“

Sõnad tulid kiiresti, nii nagu alati, kui isa ärritus. Tema äkiline iseloom oli mürgitanud Meja lapsepõlve. Range arusaam õigest ja valest. Alati kutsus isa viha esile Meja, mitte kunagi Natalie, isa väike politseinik.

„Aga nad peavad ju midagi ütlema?“ lausus naine. „Mida nad arvavad? Ema kadumisest on nüüd möödas juba mitu päeva.“

Enne kui isa seitse kuud tagasi pensionile jäi, oli ta töötanud Kalmaris politseikomissarina ja Meja lihtsalt ei suutnud uskuda, et nad polnud talle midagi rääkinud. Või et isa ise sellest rohkem ei teadnud. Pühapäeval polnud ema vastanud, kui Meja helistas. Seda tuli ju ikka ette, aga teisipäeval oli sama lugu ja kolmapäeval oli Meja helistanud hoopis isale. Tuli välja, et ema polnud kaks ööd kodus olnud. Et isal pole aimugi, kus ema viibib. Kui isa esmaspäeval koju tuli, oli uks olnud lahti ja piim välja jäetud. Meja oli tahtnud kohe politseiga ühendust võtta, aga isa läks maru. Nad röökisid teineteise peale nagu kogu Meja teismee. Pärast kohutavat päeva ja ööd oli Meja ema kadunuks kuulutanud ja siis Natalie'le helistanud.

„Aga mida kuradit,“ ütles isa, võttis puldi ja klõpsis heli mitu astet kõvemaks.

Meja tõusis püsti ja läks tagasi kööki. Mis isaga lahti on? Ema oli kadunud, aga isa ei andnud sellest tütardele teada ega tahtnud politseisse teatada, vaid käitub hoopis nii, nagu oleks Meja midagi valesti teinud. See ei tundunud päris tervemõistlik. Äkki teab isa täpselt, mis emaga juhtus? Meja sundis mõtte eemale. Tal oli isa mõjust endale täielik kopp ees. Selle õiguse oli isa juba ammu kaotanud.

Ema tuleb tagasi. Muidugi tuleb.

Meja tõi oma telefoni ja saatis Jakobile sõnumi. Kirjutas, et igatseb teda. Ei mingit halinat selle üle, et on oma lapsepõlvkodus ainult isaga. Jakob tähistab jõule oma vanemate juures Prantsusmaal ja Meja polnud teda kunagi kuulnud neid halvustamas. Mehe vanemad paistsid olevat armastavas ja stabiilses suhtes ning tõeliselt toredad. Mitte võltsilt toredad, nagu ta oli ette kujutanud, et kõrgklassis ollakse. Jakob oli naernud, kui Meja selle eelarvamuse üles tunnistas. Äkki kevadel lähevad nad koos Prantsusmaale mehe vanemate juurde. Siis on nad Jakobiga koos olnud pool aastat. Fotodel nägi mehe vanemate kodu välja nagu loss.

Mina igatsen sind ka, vastas Jakob.

Rinnus läks soojaks. Nad olid tutvunud ühes pubis. Välimuselt erines Jakob meestest, kes Mejale tavaliselt meeldisid, tal polnud tumedaid juukseid ega pimestavalt valget naeratust. Juuksed olid tuhkblondid ja esihammaste vahel oli vahe. Mees oli istunud tema kõrvale baarileti äärde, tellinud kaks viskit ja andnud ühe talle: *Sa näed välja, nagu sul oleks seda vaja*. Meja oli tema poole pöördunud, valmis teravalt vastama. Aga miski mehe pilgus oli pannud teda meelt muutma. Algusest peale oli tundunud, nagu hooliks mees päriselt, nagu näeks ta Mejat. Jakobiga tundis naine, et on piisav. Temaga sai ta end lödvaks lasta ja kõige üle naerda.

Automootori hää l pani Meja pilgu tõstma. Natalie keeras õuele ja parkis oma täiesti uue Volvo tema roostelaikude ja täppidega Škoda kõrvale. Enesekeskne Miss Täiuslik. Meja vererõhk kerkis otsekohe. Ta ei teadnud, kuidas järgmised päevad üle elab. Kõik muudkui rääkisid, kui fantastiline Natalie on. Nii oli see olnud juba lapsepõlves. Õde käitus nii kodus kui koolis alati korralikult. Ta ei rikkunud kunagi reegleid ja sobitus kõikjale. Kui Natalie raamatutel hästi hakkas minema, muutus olukord ainult hullemaks. Siis oli õde täitsa pilvedesse tõusnud ja talumatuks muutunud.

Kas Natalie Bjerke on su sugulane? oli üks esimestest asjadest, mida Jakob oli Mejalt küsinud. Aga mees jättis teema sinnapaika, kui mõistis, et see on õrn koht. Meja kavatses võimalikult kaua vältida võimalust, et õde ja Jakob üldse kokku puutuksid. Ühe poiss-sõbra oli Natalie talt juba üle löönud ja Jakobiga Meja riskida ei kavatsenud.